



FONTANA
Banana
Een superheld op vier poten

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Judith Visser
Omslagontwerp: Nouchka van der Est
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Illustraties binnenwerk: © Nouchka van der Est
Foto auteur: © Linda Poldervaart
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1077 9
ISBN 978 94 027 6627 1 (e-book)
NUR 280
Eerste druk augustus 2022

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

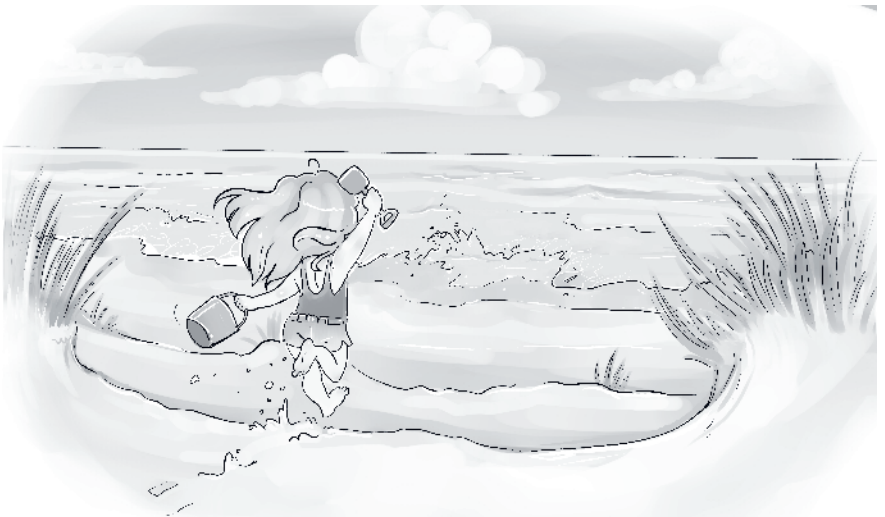
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Het schelpenmeisje

Hoi! Ik ben Shelly. Mijn ouders hebben mij zo genoemd omdat 'shell' het Engelse woord is voor 'schelp'. Wij wonen vlak bij het strand en daar liggen er wel meer dan



duizend! In mijn eentje mag ik daar nog niet komen, maar op zondag ga ik er vaak samen met papa en mama naartoe. Dan zoeken we de állermooiste schelpen uit. Die neem ik mee naar huis om te bewaren in een potje op mijn vensterbank. Soms neem ik er eentje uit en dan kijk ik er heel lang naar. Ik zou graag willen weten hoelang die schelp al op het strand lag voordat ik hem vond. Hoe oud hij eigenlijk is. Vast veel ouder dan ik.

Ik ben zeven.

En ik ben dus een soort schelpenmeisje.

Soms, als de wind in de richting van ons huis blaast en ik heb mijn raam open, dan kan ik in mijn kamer de zee ruiken. Alsof er korreltjes zout in de lucht dwarrelen. Samen met nog iets anders, een soort vislucht. Mama zegt dat vissen stinken, maar misschien vinden zij dat juist wel van óns. Een vis is veel schoner dan wij, want ze liggen de hele dag in bad.

Ik ben trouwens alleen vandaag nog maar zeven.

Morgen ben ik namelijk jarig en dan word ik acht!

Vroeger vond ik het altijd jammer dat mijn verjaardag precies in de grote vakantie valt. Ik kan nooit trakteren in de klas. Kinderen die in de winter jarig zijn, kunnen dat

wel. En een feestje geven lukt ook niet zo goed want bijna iedereen is op vakantie. Maar ik ga daar voortaan niet meer verdrietig om zijn. Want op mijn verjaardag schijnt de zon en het is ook nog eens lang licht buiten. Mijn verjaardag duurt dus extra lang!

En omdat het vakantie is, mag ik langer opblijven.

Elk jaar mag ik van papa en mama een verlanglijstje maken voor mijn verjaardag. Toen ik nog niet zelf kon schrijven, hielp mama mij daarmee. Maar nu kan ik het natuurlijk wel zelf, en ik heb tien dingen opgeschreven.

Hier komen ze!

1. *Een grote hond*
2. *Een kleine hond*
3. *Een middelmaat hond*
4. *Een hond met puntoren*
5. *Een witte hond*
6. *Een zwarte hond*
7. *Een hond met hangoren*
8. *Een hond met lang haar*
9. *Een hond met kort haar*
10. *Een hond met krulhaar*

Natuurlijk had ik die lijst nog veel langer kunnen maken. Er zijn heel veel soorten honden, en ik kan al tot honderd tellen. Maar ik mocht maar tien dingen opschrijven.

Ik hoop maar dat het zo duidelijk is wat ik het allerliefste hoop te krijgen.



2

De magische fontein

Papa brengt me naar bed.

Hij en mama doen dat om de beurt.

Nadat hij mijn dekbed losjes over me heen heeft gelegd, komt hij op de rand van mijn bed zitten. 's Winters stopt hij me altijd stevig in, maar daar is het nu te warm voor.

Mijn raam staat open. Ik hoor de zee ruisen. Dat is echt een gezellig geluid. De golven die het strand aantikken, gaan van *sjoesj, sjoesj, sjoesj*. Alsof het water een schommel

is en het zand er telkens een duwtje tegenaan geeft. Heen, en terug. Heen, en terug. Het lijkt wel een spel!

‘Wil je lezen of luisteren?’ vraagt papa.

Hij bedoelt: wil ik lezen in het boek dat op mijn nachtkastje ligt, of wil ik luisteren naar een van papa’s eigen verhalen?

Ik hoef hier niet over na te denken.

‘Luisteren,’ zeg ik. ‘En ik weet ook al wat ik wil horen!’

Papa doet alsof hij heel hard moet zuchten. ‘Toch niet wéér over de fontein, hè?’

‘Jawel!’ Ik ga rechtop zitten.

Het verhaal over de fontein is mijn lievelingsverhaal. Omdat het geen sprookje is of zomaar iets uit een boek. Nee, de magische fontein heeft écht bestaan. En ook nog eens hier in ons eigen dorp! In Zanderije! Dat maakt het extra bijzonder, vind ik.

Papa begint te vertellen.

‘Heel lang geleden, toen ik zelf nog maar een kleine jongen was, stond er in Zanderije een speciale fontein...’

‘Ja!’ roep ik uit. Elke keer opnieuw wil ik proberen om gewoon rustig te luisteren, maar dat lukt nooit. Want ik ken het verhaal natuurlijk helemaal uit mijn hoofd. Ik weet

daarom precies wat er allemaal gaat komen. En daar verheug ik me zo erg op dat ik echt niet stil kan blijven! ‘De fontein op het Dorpsplein,’ zeg ik. ‘Dezelfde fontein die nu al héél lang leegstaat.’

Papa knikt. ‘Dat klopt.’

Al zo lang als ik me kan herinneren, is die fontein droog. Kurkdroog.

Best vreemd, een fontein zonder water!

Papa vertelt verder: ‘Ooit was de fontein het klaterende middelpunt van ons Dorpsplein. Maar nu staat hij inderdaad al heel lang leeg. Zó lang zelfs dat alleen de grote mensen zich nog kunnen herinneren hoe het water er vroeger in gebruikt heeft. Hoe de duiven er op warme zomerdagen verkoeling vonden. O, wat zaten die vogels daar graag, op de rand van de fontein. Ze spetterden elkaar nat en staken vrolijk hun kopjes onder water. En op warme dagen renden de kinderen uit het dorp er op blote voeten doorheen! Maar de fontein was ook een plek waar de mensen een muntje over hun schouder gooiden. Terwijl ze het muntje gooiden, sloten ze hun ogen en spraken een wens uit. En iedereen in Zanderije wist dat die wens heel soms... als het muntje precies goed in het water terechtkwam... uitkwam. Maar dat gebeurde níét als je

naar de fontein keek wanneer je het muntje erin wierp. Nee, je moest er echt met je rug naartoe gaan staan. En dan... dan had je echt kans dat jouw wens zou uitkomen!

Papa is even stil.

Hij tuurt langs mij heen, naar het raam. Het is alsof hij naar vroeger kijkt, naar een wereld waarin duiven en kinderen in de bruisende fontein spelen.

Dan zegt hij: 'Ik kan me nog herinneren dat een jongen uit mijn klas een blokfluit wenste. Hij wierp het muntje in de fontein en wat denk je? De dag erna vond hij zomaar een blokfluit bij een bankje op het plein! Hij begon er direct de mooiste liedjes op te spelen. Vanaf dat moment wist iedereen zeker dat de fontein magische krachten bezat. Of, nou ja, bijna iedereen. Want er waren natuurlijk ook mensen die de muntjesgooiers uitlachten. Die het allemaal maar onzin vonden. En dan had je nog de types die in de fontein sprongen. Die raapten dan snel de muntjes op en stopten het geld in hun zakken. Vaak deden ze dat 's avonds, want dan lag er het meeste geld in. Vervolgens slopen ze naar huis. Soms zag ik ze lopen, vanuit mijn slaapkamerraam.'

Weer kijkt papa naar buiten, alsof hij die mensen opnieuw voorbij ziet sluipen. Ik weet dat mijn kamer vroeger papa's kamer was toen hij zo oud was als ik. En onze win-



kel, onder ons huis, was vroeger de winkel van opa en oma. Ook toen was het al een schoenenwinkel, net als nu. Papa heeft alles overgenomen. Hij is in dit huis opgegroeid. Hij heeft zelfs op dezelfde school gezeten als ik: De Duinpluim!

Nu vertelt hij verder: ‘De mannen die dat deden, waren vaders van vriendjes van mij. Ik hoorde ze langslopen omdat hun natte voeten een soppend geluid maakten in hun schoenen. Als ik dan uit mijn raam keek, dan zag ik in het licht van de straatlamp dat de zakken van hun broek zwaar waren van het opgedoken muntgeld. Vaak rilden ze tijdens deze donkere tocht van de kou, want de muntjesroof gebeurde vooral in de winter. ’s Zomers was het niet nodig, dan was er in Zanderije natuurlijk genoeg geld te verdienen, omdat er ook toen al elk jaar veel mensen op vakantie kwamen. Maar in de wintermaanden bleven de toeristen weg en dan was er voor de ijsmakers, fietsverhuurders en eigenaren van de strandtenten weinig te doen. Dus ik denk dat iedereen wel kon begrijpen waarom deze vaders het deden. Want stel je eens voor: telkens wanneer ze langs de magische fontein liepen, zagen ze al die muntjes op de bodem blinken. Het was geen diefstal, want het geld dat in de fontein lag, was van niemand meer. En dus werd ook niemand er armer van als

de muntjes werden opgeraapt zodat er de volgende ochtend weer brood gekocht kon worden. Bovendien kwam het geld zo ook weer terug bij de mensen van de winkels.’ Papa kijkt naar mij en zegt met een glimlach: ‘Maar dat is dus lang geleden.’

‘Toen ik nog niet geboren was,’ zeg ik.

‘Dat klopt. En op een dag was alles ineens weg. Het water, de muntjes. Alsof de fontein zei: en nú ben ik er klaar mee, laat me voortaan maar gewoon met rust! De fontein was ineens helemaal droog.’

‘Zo gek!’ roep ik, zoals altijd.

‘Tegenwoordig is de bodem van de fontein zo enorm droog dat zelfs regendruppels er meteen op verdwijnen,’ zegt papa. ‘En daarmee is dit verhaal afgelopen.’

Ik zucht. Telkens weer hoop ik dat het verhaal toch ineens een ander einde krijgt. Want hoe kan het toch dat een magische fontein plotseling ophoudt met magisch te zijn?

Of... is hij misschien nooit écht magisch geweest?

Hadden de mensen van Zanderije het gewoon verzonnen?

‘Welterusten, schelpenmeisje.’ Papa geeft me een kus op mijn voorhoofd.

‘Misschien dat we er ooit achter komen wat er met de

fontein gebeurd is,' zeg ik hoopvol. 'Denk je niet, papa? Dat we ontdekken waar al het water is gebleven?'

'Wie weet,' zegt hij. 'Maar nu ga je slapen.'

Ik ga weer liggen.

Even kijk ik opzij, naar de poster die boven mijn nachtkastje hangt. Het is een grote glanzende foto van een vrolijke hond. Zijn tong hangt uit zijn mond en zijn lippen krullen omhoog waardoor het net lijkt alsof hij lacht. Ik heb de poster van tante Astrid gekregen. En het is altijd fijn om ernaar te kijken. O, had ik maar zo'n vriend! Dat zou geweldig zijn!

Het is echt mijn allergrootste wens op de hele wereld.

Ik sluit mijn ogen en denk aan het verlanglijstje dat ik heb gemaakt.

Als ik morgen wakker word, dan wacht er iets heel moois op mij. Ik weet het zeker!



Net als in de film

De deur van mijn kamer gaat open. Daar staan papa en mama. Ze zingen.

‘Er is er één jarig, hoera, hoera! Dat kun je wel zien dat ben jij!’

Ik sla het dekbed van me af en spring uit bed. ‘Waar is hij?’ vraag ik, terwijl ik langs papa en mama de gang in ren. ‘Waar is hij?’

‘Wie?’ klinkt mama verbaasd achter mij.

‘Mijn hond natuurlijk!’ Ik haast me de woonkamer in. Misschien ligt hij op de bank! Of...

‘O,’ zeg ik zacht.

‘En?’ vraagt papa. Hij tilt me hoog op en draait me in het rond. ‘Hoe vind je hem?’

Normaal moet ik hard schateren als papa me zo in de rondte draait, maar nu niet. Ik wacht stilletjes tot hij me weer neerzet. Boven mijn hoofd hangen slingers en ballonnen. Maar nog steeds zeg ik niets.

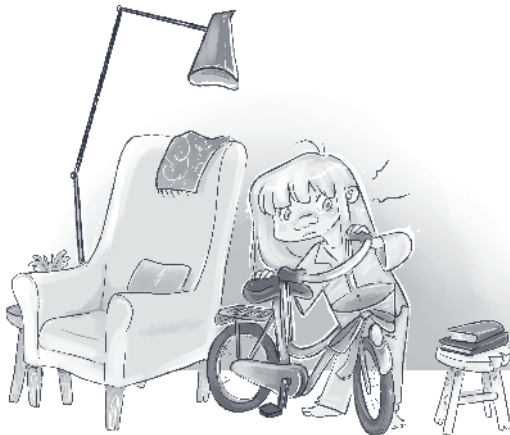
‘Vind je hem mooi?’ wil papa weten.

Ik sta stil en kijk naar mijn cadeau.

‘Je vorige fiets was al oud, en jij groeit zo hard dat mama en ik vonden dat je een nieuwe moest hebben!’

‘Ga er eens op zitten?’ Mama houdt haar telefoon in de lucht. ‘Dan maken we een foto!’

In mijn pyjama klim ik op de fiets. Hij is rood en hij glimt en hij staat midden in de woonkamer. Er zit een grote gele strik om het stuur. En er hangt een mandje aan.



‘Kijk, zie je dat?’ Papa wijst naar het mandje. ‘Daar had je het pas toch over?’

Ik knik. Op de laatste schooldag voor de vakantie hebben we met de hele klas een film gekeken. De film heette *E.T.* en hij was zo oud dat toen mama hem gezien had, zij net zo oud was als ik nu. Het was een heel erg mooi verhaal en op het eind heb ik gehuild. De andere kinderen uit mijn klas zaten ook zachtjes te sniffen. Alleen Onno niet. Die lachte ons zelfs uit om onze tranen. Maar ik trok me daar niets van aan. En thuis zei ik tegen papa en mama dat ik heel graag ook een fiets wilde met een mandje voorop. Net als in de film.

En nu staat die fiets voor me. Glanzend en nieuw en helemaal van mij.

Ik probeer een blij gezicht te trekken, maar het lukt niet. Mijn mondhoeken willen niet omhoog.

Met mijn vingertoppen raak ik het mandje aan. Het is het soort mandje waar perfect een klein hondje in zou passen.

Maar er is geen hondje.